

Κανείς ἄς μὴ χαζεύῃ,
ἐμπρός και μουφλουζεύει,
παϊδιά, τὸ μαγαζί.

Φουτρόνους σπαρτά,
κι' ὁ Γούναρης σκιρτᾷ
μὲ Μπέηδες μαζί.

Πάρτε τρανά πεσοῖσια
κι' ἄς πέφτουνε τὰ φέσια
ἴμπροστά μου σωρηδόν.

Τέτοια λαλεῖ και πάλι,
ἀλλ' ὅμως και τὸν Φάλλη
τὸν βλέπει ταυρηδόν.

Σεις, ἀοῖδοι στωμίλοι,
ὕμνεῖτ' ἐν μύρτου κλάδοις
δρὸ πρῶτας αὐθενταίς.

Δὲν ἦσαν τέτοιοι φίλοι
Ὁρέστης και Πυλάδης,
Δάμων τε και Φιντίας.

Γερωντικά Κουβέρνα
μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα,
και τὸ γαργάλισμά του
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
μᾶς κάνει ζωηροὺς
μὲ σθένος φρονημάτων.

Τονίζει μία νέα κι' ὁ Στεφανῆς μαζούρκα
καθὸς ἀκείνην, ποὺχε' στὰ νειάτα του συνθῆ ὅτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὴν Βουλγάρα χορεῦω και τὴν Γούρκα,
και στέλλω τοὺς ἐχθροὺς μας' στὸ διάβολο πεσοῖσι.

**Τῶν ξυλένων τὸ ζευγάρι
'στὸν Ἡρωθπουρογὸ τὸν Ἄρη.**

(Μὲ πασοχαλινὸ λουλοῦδι
και γεμάτοι πρασιναῖδα
πάν κι' οἱ δύο' στου Σκουλοῦδη,
και τοῦ κἀνου κατιναῖδα.)

Στέφανε καρβοκῆρη,
πρόβαλε' στὸ παραθῆρι,

και βεβαίως τρανά
μὲ τρουμπέταις, μὲ κουδούνα,
πῶς τὰ πέντε μιλιούνα
τάδωσες ἀληθινά.

Ἔλα κήρυξε μὲ τόνον,
Προεδρεία οσθαστή,
πῶς δὲν εἶναι θρόλος μόνον,
ἀλλὰ δωρεὰ ουστή.

Ξέρομε κι' ἔμεις οἱ δύο, ξέρει κι' ἕνας κι' ἄλλος μάγκας
πῶς' μπορεῖς νὰ δώσης πέντε γιὰ τοῦ κράτους τὰς ἀνάγ-
και παράξενο δὲν εἶναι νὰ τὰ χάρισες αὐτὰ [κας,
τώρα, ποὺ κανεῖς' στὸ κράτος, δὲν δαเนาῖς δρὸ λεφτά.

Σὺ, ποὺ Προεδρῶν Πρόεδρος' βγγήκας' στὰ τριφερίτσια,
κι' ὅλ' οἱ Μινίστροι σήμερα σὲ βλέπουνε κευγηνότες,
ἐσύ, ποὺ νέος ἕκανες μαζούρκαῖς γιὰ κορίτσια,
και τὴρ ἀκόμη, Στέφανε, δὲν παύεις γράφων νέτες.

Ἔβγα' στὸ παραθῆρι,
τρανὲ καρβοκῆρη,
ποὺ γέρος στέκεισαι γερὸς
'στὰ τόσα ἔαφνικά μας,
κι' ὕπερασπίσεις σθεναρῶς
τὰ κυριαρχικά μας.

Και' πές, Σκουλοῦδη, και σ' ἐμᾶς
ἀν' τάδωσες ἀληθεῖα,
κᾶν εἶναι μόνον Χαλιμάς
ὄραῖα παραμύθια.

Ἄπο πολλὴν συγκίνησιν καθένας μας ἐρρίγησε,
ὅταν ἐφώναξες φωνή
γιὰ τὸν τρανὸ τὸν Στεφανῆ
πῶς πέντ' ἑκατομύρια' στὸ κράτος ἐχορήγησε.

Τάδωσες ἢ δὲν τάδωσες;... εἰπέ μας τὴν ἀλήθεια,
νὰ λείφουνε τὰ σκόμματα,
νὰ φιωμοθῶν τὰ στόματα,
ποὺ λένε τέτοιαις δωρεαῖς πῶς εἶναι κολοκῆθα.

Πλὴν μ' ὄσ' ἀν τοαμπουνᾶ γιὰ σὲ
καθένας σκόπτης μῶμος,
ἐμεῖς τὰκοῦμε βερεσέ...
Ξέρομε, γέρο κολοσσε,
πῶς εἶσαι γαλαντόμος.

Μῆσα' στὰ λόγια τὰ πολλὰ
γνωρίζομε πολλὸ καλὰ
κι' ἐμεῖς τὰ δρὸ κωθῶνια.

Πῶς και βελάδες γιὰ χοροὺς
ἐδᾶνειζες κατὰ καιροὺς
σὲ παρασμένα χρόνια.

Μυστηριώδης δωρεά μέσα σὲ τόσους άλλους,
ποῦ καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν γανόνει τῆς καυκάλας.
Μυστηριώδης δωρεά καὶ τῆς ἡμέρας θέμα,
κι ἄλλοι τὴν λὲν ἀληθινή, κι ἄλλοι τὴν λὲνα φέμμα.

Τῶσας ἦ δὲν τῶσας, εἰπέ μας, ἀπρογένη,
τί θιάβολο συμβαίνει.

Κι ἂν τῶσας παράξω σ' ἑμάς δὲν θά φανῇ,

ἔξωρε γενναϊόδωρος πῶς εἶσαι, Στεφανῆ,
ἀλλὰ δὲν θέλεις θόρυβον, δὲν θέλεις ἐπιδείξεις,
καὶ θαυμασμοὺς κι ἔκπληξεις.

* Ἐνας κι ἄλλος ἐλετήμων ἀθορόδως ἄς χαρίζῃ
πάντοτ' ἐν παντὶ καιρῷ,
καὶ τὸ χέρι τὸ δεξιὸν του παντελῶς νὰ μὴ γνωρίζῃ
τί ποιεῖ τὰριστὰρ.

**Σταματοῦν γὰρ ἴλεγο μόνον
κι' ἀρχιγοῦν μὲ νέο τόνο.**

Ὅ καθένας συγκινεῖται
μὲ τὴν δωρεὰν αὐτήν,
ποῦ μὲ γλῶσσαν τορνευτὴν
παρὰ πάντων ἔξυμνεῖται,
πλὴν ὁ Ράλλης τὴν ἀρνεῖται.

Καί' στοὺς χρόνους τῆς ὀδύνης,
Στέφανέ μας τσελεπή,
δὲν σ' ἐγκαταλείπ' ἡ γνώσις.

Κι' ἂν τὰ πέντε δὲν τὰ δίνης,
τοῦτο βέβαια θά' πῃ
πῶς δὲν πρέπει νὰ τὰ δώσης.

Κι' ἐκείνος ποῦχει μαρτυρεῖ,
μὰ τί κακὸ καὶ τοῦτο,
μὲς' στοὺς Ρωμηοὺς νὰ μὴ μάτορῃ
νῆχη κανένας πλοῦτο.

Καὶ σήμερα, ποῦ γιὰ ψιλὰ
κοντεῖδουν νὰ κρεπάρουν,
ζητοῦνε σῶνει καὶ καλὰ
παράδες νὰ σοῦ πάρουν.

Καὶ προσπαθοῦν μὲ πονηριάς καὶ διαφοροτρόπως
πῶς νὰ σὲ καταφέρουν νὰ δώσης ὅπως ὅπως.
Περλεγὸς ἀπαίτησις αὐτῆς τῆς Ρωμηοσύνης,
δὲν φθάνει ποῦ τὴν κυβερνᾷς, θέλει καὶ νὰ τῆς δίνης.

* Ὅμως μ' ἔμπνευσε τρανῆ
παῖζε μουσικῆς κομμάτια
ὅτ' ἀναριθμητὰ κακὰ μας.

Κι' ἔλα δῶσε, Στεφανῆ,
πέντε ὅτ' ἂν ἐχθρῶν τὰ μάτια
κι' ἄλλα πέντε στὰ δικά μας.

